Assetjadors, maltractadors i violadors

M'identifico plenament amb el suport que l'Ajuntament de la meva ciutat, Sant Cugat, ha donat al manifest que es va redactar amb motiu del Dia Internacional per a l'eliminació de la Violència envers les Dones. És un manifest realment esplèndid en la seva configuració d'idees i en l'expressió verbal de les mateixes, que pretén conscienciar-nos sobre les xifres dramàtiques que presenta la violència masclista.

Diu el manifest: 'Hem heretat una tradició en la qual les dones aguanten les agressions en silenci, amb patiment i sentiment de culpa, perquè encara vivim en una cultura masclista que ha normalitzat les conductes delictives contra les dones'. I tot seguit, adreçant-se directament a les dones, afegeix: 'Si us sentiu sota amenaça, si viviu amb por, per poca que sigui, demaneu ajuda. La nostra manera de pensar, de vestir, de divertir-nos, de gaudir de la vida, mai no ha de ser un argument per acusar-nos o fer-nos sentir malament. No som responsables de les agressions que rebem. Les nostres opinions, desitjos o reivindicacions són tan legítimes com les d'un home. Ningú no pot dir-nos com hem de viure o què hem de fer. Només nosaltres podem decidir com volem viure i la mena de dona que volem ser'.

Doncs sí, és així. L'assetjador, el maltractador o el violador no actuen només empesos pel fet que la dona ocupa un lloc insignificant en la seva escala de valors, ho fan, també, perquè se saben emparats per un sistema que, malgrat les moltes millores experimentades, encara és profundament androcèntric. I això, és clar, es reflecteix en l'administració de justícia. Una pregunta habitual a la violada és: 'Va tancar les cames o no?'

Aquestes darreres setmanes hem vist com en el judici a cinc individus, entre els quals un militar i un Guàrdia Civil, per violació a una noia durant els 'sanfermines' de l'any passat en un portal, la víctima s'ha hagut de justificar per haver fet una vida mínimament normal en dates posteriors i per no estar plorant encara avui. És indignant, francament. La sospita que plana sempre sobre la dona violada, com a inductora / provocadora / consentidora de la seva pròpia violació, és una mostra ben il·lustrativa dels prejudicis que encara predominen en la societat. Talment com si una dona violada, per tal de superar el trauma inesborrable 'repeteixo: inesborrable' que això suposa, no tingués dret a intentar refer la seva vida i s'hagués de tancar indefinidament a casa, sense anar a treballar ni relacionar-se amb ningú.

Potser algú pensi que el cas dels 'sanfermines' ens queda lluny, geogràficament, però no és cert. Les xifres de l'any passat, facilitades pels Mossos d'Esquadra, ens diuen que a Catalunya s'esdevé una agressió sexual cada tretze hores. I estem parlant només de les agressions denunciades! Quant al perfil dels casos, els Mossos indiquen que l'agressor sempre és un home i que la víctima, el 96% de les vegades, sempre és una dona. D'això, se'n diu violència estructural; una violència estructural que només pot ser eradicada per mitjà d'una evolució de la nostra mentalitat col·lectiva, cosa que inclou els testimonis abúlics i els mitjans de comunicació.

VÍCTOR ALEXANDRE és escriptor i periodista

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/133057.html

Copyright 2024 Cugat.cat